

Strankinja sam skoro svugdje

Rođena sam u Bosni i Hercegovini. To je moja zemlja i zemlja mojih roditelja. Tamo žive moji rođaci i prijatelji. Ja volim svoju zemlju. Kadgod imam neki raspust ja idem u svoj rodni grad. To je mali gradić u sjeverno-istočnom dijelu Bosne, na rijeci Savi. Sve je tu lijepo. I grad, i rijeka i okolna brda i ljudi koji tu žive. A ja živim u Austriji. Volim i Austriju. Tu žive i moji roditelji. Imam puno prijatelja i prijateljica. Tu idem u školu.

Ali... dođu neki dani i situacije kada se osjećam kao strankinja, gdje god da krenem, gdje god da dođem. Iako sam u Austriji, iako tu živim i idem u školu, ja sam strankinja. Nekad ne razmišljam o tome i sve je u redu, ali nekad jako osjećam da sam samo strankinja. Opet, i kad dođem u Bosnu osjećam se isto tako... kao strankinja. Izgubila sam neke veze i niti koje su me povezivale sa starim životom i kad dođem, opet taj osjećaj, da ne pripadam tu potpuno, strankinja sam. Došla sam sa "strane", ja tu ne živim, moj život je u Austriji. Za Brčko i Bosnu me veže i ljubav.

Radujem se kad odem tamo, sve je lijepo i sretna sam. A onda dođe dan kada moram da se vratim u taj stvarni život, i budem tužna. Rastanci su uvijek teški. A ja se uvijek rastajem s onima koje volim, jer, eto, ne mogu biti na dva mjesta u isto vrijeme. Strankinja sam tamo i strankinja sam ovdje. To je teško.

U svim jezicima postoji ista poslovice "Daleko od očiju, daleko od srca!" Ali ja Vam tvrdim da ništa nije pogrešnije od toga. Što sam udaljenija, bliža su mi srcu ona osjećanja koja pokušavam da zaboravim. Ako sam daleko od svoje zemlje želim da sačuvam svako, i najmanje sjećanje na korijene. U koliko sam daleko od voljene osobe, svako ko prođe pored mene na ulici podsjeća me na njega. Daleko sam od domovine ali ja je vidim i svuda je udišem, ta polja, te kuće, to drveće, radost i tugu od ljudi i stvari među kojima sam živjela, uspomene koje mi je ostavila. A drugi me tamo vide kao strankinju...

Eto, naiđu dani kada se tako osjećam... A onda dođu neki ljepši dani i ja se osjećam duplo

Strankinja sam skoro svugdje

sretnija, i bogatija od drugih. Imam dvije zemlje i dva grada, govorim dva jezika i imam puno, puno prijatelja. To je ogromno bogatstvo, koga nekad nisam svijesna. Poznajem dvije kulture, i dva naroda i osjećam ih kao svoje. Živim sa njima. Bogatija sam duhovno. I puno ljubavi dajem i primam od prijatelja odavde i od onih iz Bosne. Danas je lako da bez problema komuniciram sa svima, ma koliko oni bili udaljeni. U srcu se uvijek nađe mjesto za sve koje volim.

Bore se u meni tako osjećanja. Nadam se da me drugi ne vide i ne osjećaju kao strankinju, da se to možda ja samo tako osjećam ponekad. Ali život je takav. Dođu dani kada nam je sve nekako tmurno i oblačno, i u duši i u srcu, i kada mislimo i vidimo sve gore nego što stvarno jest i ne vidimo izlaza, ali onda svane neki sasvim drugačiji dan, kada nam se sve smiješi, kada nas ispuni neko neobjašnjivo lijepo osjećanje, pa se ispunimo pozitivnom energijom i imamo snage za sve. Tada nam je sve lako i lijepo.

A tada je lijepo i biti strankinja... (566 riječi)

Anita Matijašević

Jezik: hrvatski

Vrst teksta: sastavak

Broj stranica: 2

Ljeto: 2012.

Škola: HAS Željezno

Učiteljica: mag. Angelika Kornfeind

Predala za datarnicu: mag. Angelika Kornfeind